

[Finansministeren.]

kommet igennem dette omfattende Materiale. Indstillingen er enstemmig, og jeg har derfor Lejlighed til at takke alle Partier for deres Medvirkning til, at vi kunde naa dette Resultat.

Jeg takker ogsaa for Tilslutningen til de Ændringsforslag, jeg senere har maattet stille, og kan saa udtale, at jeg kan tiltræde det af Udvalget under Nr. 14 stillede Ændringsforslag vedrørende Borgmestres Pensioner. Jeg finder, det er en Tilføjelse, som maa siges at være paakrævet. Selv om den maaske ikke vil faa stor Betydning, er det kun naturligt, at der er den samme Grænse opad for de Folk, der oppebærer Pension baade som Borgmester og Stats-tjenestemand, saaledes at deres Forhold ikke er bedre end de Folks, der kun har den ene Stilling.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen rettede et Par Spørgsmaal til mig. Det første var vedrørende Stigningen i Lønningerne i de sidste Par Aar. Det maa erkendes, at Lønningsudgifterne i de sidste to Aar er steget betydeligt, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen redegjorde selv for, hvad der var Aarsagen dertil, og jeg har egentlig ikke noget at føje dertil.

Naar det ærede Medlem spurgte mig, om man nu kunde vente, at man var naaet til Højden i Lønningsudgifterne, saa tør jeg derom ganske naturligt ikke udtale mig i Dag; ingen ved, hvorledes Forholdene former sig i den kommende Tid, og Kravene møder vi stadig væk ogsaa i denne Sal. Jeg tænker her f. Eks. paa de stadig tilbagevendende Spørgsmaal om, at Sygeplejerskerne og dermed Plejepersonalet ved alle Statens Anstalter skulde have nedsat Arbejdstiden til 8 Timer. Jeg har tidligere sagt, at det er et Spørgsmaal, der maa løses, saa snart Forholdene betinger det, det er givet, at det vil medføre betydelige Udgifter, og der kan ogsaa være andre Ting, der kommer til at spille ind. Derfor vil det være umuligt i Dag at afgive noget bestemt Løfte, men man maa haabe, hvis det bliver nødvendigt at møde frem med Forslag om øgede Udgifter, at Indtægterne saa ogsaa maa være til Stede, saaledes at vi er i Stand til at bære disse Udgifter.

Endelig har det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen og det ærede Medlem Hr. Vesterager omtalt Spørgsmaalet om de 65-aarige Tjenestemænd og meget loyalt fremdraget, hvad jeg har sagt i Lønningsudvalget. Men da det er et Spørgsmaal, som har meget stor Interesse, vil jeg finde det rimeligt, at jeg her gentager, hvad jeg

har sagt i Lønningsudvalget, saaledes at at det kan blive bekendt for de Kredse, der har Interesse i denne Sag — og det maa indrømmes, at det er meget store Kredse.

Jeg nævnte i Lønningsudvalget følgende: Efter at det ved en af Generaldirektoratet for Statsbanerne i 1932 foretagen Undersøgelse var konstateret, at der bl. a. paa Grund af Banernes Administration og Drift paa dette Tidspunkt var og de kommende Aar vilde blive et betydeligt Overskud af Tjenestemandspersonalet, blev der efter Forhandlinger med Finansministeriet truffet Bestemmelse om at indføre en midlertidig Nedsættelse af Aldersgrænsen til 65 Aar for Statsbanernes Tjenestemænd. Afgørende herfor var særlig Nødvendigheden af at foretage en jævn Rekruttering af unge, velegnede Tjenestemænd. Da man ikke ønskede at lovfæste en saadan Nedsættelse af Aldersgrænsen, blev Spørgsmaalet ordnet administrativt, idet de paagældende Tjenestemænd enten selv søgte deres Afsked eller af Styrelsen blev opsagt til Afsked. For dog ikke at stille de paagældende for ugunstigt i pensionsmæssig Henseende, blev der paa Normeringsloven for Finansaaret 1933—34 og de senere Normeringslove, senest den nu forelagte Normeringslov, søgt Hjemmel for ved Pensionsberegning at stille de paagældende, som om de havde fortsat Tjenesten indtil det 70de Aar.

Uanset at Forudsætningen for 65-Aldersgrænsen endnu er til Stede, maa det paa den anden Side antages, at Personaleforholdene i de kommende Aar vil give Grundlag for en Forhøjelse af denne Aldersgrænse; en saadan Forhøjelse kan dog, bl. a. af Hensyn til en regelmæssig Tilgang af nyt Personale, ikke ske paa een Gang, og det er derfor Tanken, at Aldersgrænsen efterhaanden skal hæves til 67 Aar, saaledes som anført i Bemærkningerne til Normeringslovsforslaget. Om denne 67 Aars Aldersgrænse efter 1941 skal gøres permanent, er der endnu ikke taget Stilling til, men saafremt dette bliver Tilfældet, har man anset det for nødvendigt, at Spørgsmaalet om Aldersgrænsen for Statstjenestemænd i Almindelighed bliver taget op til Overvejelse, idet det vilde være betænkeligt i det lange Løb at have andre Regler for Aldersgrænsen for Statsbanernes Tjenestemænd end for andre Tjenestemænd. Endvidere er der indledet Samarbejde med Statsanstalten for Livsforsikring for at faa undersøgt de økonomiske Konsekvenser af en Nedsættelse af Aldersgrænsen til det 67de Aar.

Hermed sluttede Forhandlingen.